

HØJESTERETS DOM

afsagt torsdag den 11. juni 2026

Sag 108/2025

(1. afdeling)

Den militære anklagemyndighed

mod

T

(advokat Noaman Azzouzi, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Københavns Byret den 14. februar 2024 (SS 2-24937/2022) og den 26. september 2024 (SS 4-7606/2024) og af Østre Landsrets 4. afdeling den 26. september 2025 (S-699-24 og S-2892-24).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Jens Peter Christensen, Oliver Talevski, Kurt Rasmussen, Lars Apostoli og Mohammad Ahsan.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om frifindelse for voldtægt, subsidiært formildelse af straffen.

Den militære anklagemyndighed har påstået skærpelse af straffen.

F har nedlagt påstand om tortgodtgørelse på 100.000 kr. med procesrente fra den 12. oktober 2024.

Supplerende sagsfremstilling

T har vedtaget et bødeforelæg den 3. september 2025 for overtrædelse af færdselslovens § 118, jf. § 3, stk. 1, og § 26, stk. 2.

Retsgrundlag

Straffelovens § 216, stk. 1, 1. pkt., og stk. 4, lyder:

”For voldtægt straffes med fængsel indtil 8 år den, der har samleje med en person, der ikke har samtykket heri.

...

Stk. 4. Ved fastsættelse af straffen skal der lægges vægt på den særlige krænkelse, som lovovertrædelsen indebærer.”

Straffelovens § 216, stk. 1, blev nyaffattet ved lov nr. 2208 af 29. december 2020. Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår bl.a. (Folketingstidende 2020-21, tillæg A, lovforslag nr. L 85, side 4 og 8):

”2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Indførelse af en samtykkebaseret voldtægtsbestemmelse

2.1.1. Gældende ret

...

Ved lov nr. 635 af 8. juni 2016 om ændring af straffeloven ... blev straffelovens § 216 ændret med henblik på at skærpe straffniveaulet for voldtægt generelt.

Med lovændringen blev der indsat en ny bestemmelse i straffelovens § 216, stk. 4, hvorefter der ved fastsættelse af straffen for voldtægt skal lægges vægt på den særlige krænkelse, der er forbundet med lovovertrædelsen.

Det følger af bestemmelsens forarbejder ... at udgangspunktet for straffniveaulet for tiltvingelse af samleje ved vold eller trussel om vold (straffelovens § 216, stk. 1, nr. 1) eller ved hensættelse af forurettede i en tilstand, i hvilken den pågældende er ude af stand til at modsætte sig handlingen (omfattet af straffelovens § 216, stk. 1, nr. 2, 2. led), og for samleje med et barn under 12 år (straffelovens § 216, stk. 2), tilsigtedes forhøjet med gennemgående 1 år i forhold til det hidtidige straffniveau.

Udgangspunktet for strafudmålingen for en enkeltstående fuldbyrdet overfaldsvoldtægt eller for et enkeltstående fuldbyrdet samleje med et barn under 12 år er herefter fængsel i 3 år og 6 måneder, hvis der ikke foreligger andre skærpene omstændigheder. Udgangspunktet for strafudmålingen for et enkeltstående fuldbyrdet samleje i andre sager om voldtægt ved vold eller trussel om vold – hvis der ikke foreligger andre skærpene omstændigheder – er herefter fra ca. 2 år og 6 måneders fængsel til op mod 3 års fængsel.

Det følger endvidere af bestemmelsens forarbejder, at udgangspunktet for strafniveaue for at skaffe sig samleje ved ulovlig tvang, jf. straffelovens § 260, eller med en person, der befinder sig i en tilstand eller situation, i hvilken den pågældende er ude af stand til at modsætte sig handlingen, jf. straffelovens § 216, stk. 1, nr. 2, 1. led, tilsigtedes forhøjet med gennemgående 6 måneder i forhold til det hidtidige strafniveau.

Udgangspunktet for strafudmålingen for et enkeltstående fuldbyrdet samleje med en person, der befinder sig i en tilstand, i hvilken den pågældende er ude af stand til at modsætte sig handlingen, er herefter fængsel i 1 år og 2 måneder.

...

2.1.2. Straffelovrådets overvejelser

...

2.1.2.4. Tilregnelser, bevisbyrde samt strafniveau

...

Det er Straffelovrådets opfattelse, at den generelle strafskærpelse for voldtægt, som blev vedtaget ved lov nr. 635 af 8. juni 2016 om ændring af straffeloven ... fortsat er så ny, at der ikke er behov for at ændre på de strafniveauer, som er forudsat med loven.

Straffelovrådet foreslår derfor, at de gældende strafniveauer fastholdes i det omfang, der er tale om tilfælde, som også er strafbare efter den gældende bestemmelse.

Straffelovrådet har herefter overvejet, hvordan strafniveaue som udgangspunkt skal fastsættes i de situationer, som omfattes af den foreslåede nykriminalisering. Det gælder situationer, hvor der ikke anvendes tvangsmidler, eller hvor forurettede ikke befinder sig i en tilstand eller situation, i hvilken den pågældende er ude af stand til at modsætte sig handlingen.

Straffelovrådet har i den forbindelse bemærket, at de situationer, som forventes omfattet af den foreslåede nykriminalisering, vil være af yderst forskelligartet karakter og grovhed. Derfor vil det efter Straffelovrådets opfattelse være uhensigtsmæssigt at fastsætte et fælles udgangspunkt for strafniveaue i de sager, som ikke er omfattet af den gældende bestemmelse.

Straffelovrådet foreslår, at strafudmålingen i stedet må bero på en konkret vurdering af alle sagens omstændigheder med henblik på at fastsætte en straf, som afspejler karakteren og grovheden af forbrydelsen, herunder i forhold til de strafniveauer, som er forudsat ved lov nr. 635 af 8. juni 2016.

Det er Straffelovrådets opfattelse, at der i de groveste tilfælde bør straffes på linje med de tilfælde af voldtægt, der ikke er overfaldsvoldtægt – det vil sige som udgangspunkt med fængsel fra 2 år og 6 måneder til op mod 3 år. Et eksempel herpå kan være, at et ufrivilligt samleje eller et samleje gennemført uden samtykke foregår under intimiderende omstændigheder.

Det er endvidere Straffelovrådets opfattelse, at der i mildere tilfælde, f.eks. i visse passivitetssituationer, vil kunne være grundlag for at tage udgangspunkt i et strafniveau på fængsel i 1 år og 2 måneder, da sådanne situationer efter omstændighederne vil kunne

sidestilles med de situationer, hvor forurettede befinder sig i en tilstand, i hvilken den pågældende er ude af stand til at modsætte sig handlingen. I atter andre mildere tilfælde vil der kunne være grundlag for at udmåle en straf under dette niveau, f.eks. hvor parterne har indledt et frivilligt samleje eller et samleje med samtykke, og hvor den ene part undervejs fortryder og siger fra, hvorefter gerningsmanden alligevel fortsætter samlejet.”

Af de specielle bemærkninger til bestemmelsen fremgår bl.a. (Folketingstidende 2020-21, tillæg A, lovforslag nr. L 85, side 14-17):

”*Til nr. 1*

...

Det foreslås at nyaffatte straffelovens § 216, stk. 1, så den, der har samleje med en person, som ikke samtykker heri, straffes for voldtægt.

...

Et samtykke skal gives frivilligt og være udtryk for den pågældendes frie vilje, bedømt ud fra omstændighederne ved den konkrete situation.

Samtykke kan komme til udtryk gennem ord eller handling. Der stilles ikke krav om, at samtykke skal være udtrykt direkte eller i øvrigt på nogen bestemt måde. Samtykke efter voldtægtsbestemmelsen skal således vurderes uformaliseret og ud fra en konkret og samlet vurdering.

Samtykke i seksuelle relationer kan komme til udtryk på forskellige måder og i forskellige former.

Der må som udgangspunkt være en formodning for, at en person, der samtykker i et samleje, ikke blot forholder sig helt passivt, men deltager i et eller andet omfang.

Handlinger, der kan være udtryk for et samtykke til samleje, vil f.eks. kunne være kys, berøringer, nydende lyde eller relevante bevægelser, f.eks. at man vender sig mod den anden person, selv hjælper til med at tage sit undertøj af, udfører samlejebevægelser eller lignende.

Selv om sådanne handlinger måtte foreligge, kan der være en formodning imod, at et samtykke foreligger. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis samlejet er gennemført under omstændigheder, der er egnet til at virke intimiderende.

I de situationer, hvor der er udvist total passivitet fra den ene persons side, er der en formodning for, at vedkommende ikke samtykker, og derfor må den person, der ønsker samleje gennemført, gøre noget for at sikre sig, at vedkommende samtykker. Også ved total passivitet må det dog afhænge af en konkret og samlet vurdering, om deltagelse i samlejet kan anses for at være sket med samtykke.

Der vil – også ved total passivitet – efter en konkret og samlet vurdering kunne foreligge samtykke. Her vil det naturligt kunne indgå i vurderingen, om parterne tidligere har

haft samleje gennemført med samtykke, der er foregået på samme måde, uden at der har været tale om indirekte trusler eller psykisk vold mv., eller om parterne ikke tidligere har haft nogen seksuel relation.

Der kan aldrig foreligge samtykke, hvis passivitet fra den forurettedes side er et udtryk for, at den forurettede agerer ud fra en ubevidst frygtbetinget tilstand, hvor vedkommende ikke gør modstand ("fryser"). Dette kan give sig udslag i f.eks. dissociation eller tonisk immobilitet, hvor forurettede ikke kan tale eller bevæge sig, men der ses også eksempler på, at forurettedes krop er i en sådan frygttilstand (kører på "autopilot"), så vedkommende fysisk kan fungere (f.eks. vende sig om eller foretage seksuelle handlinger, hvis forurettede bliver bedt om det), uden at dette er udtryk for forurettedes frie vilje. Dette vil både kunne forekomme før og under et samleje. I sådanne tilfælde foreligger der aldrig samtykke.

...

Det er personernes adfærd umiddelbart i sammenhæng med og på tidspunktet for samlejet, som er afgørende for vurderingen af, om der foreligger samtykke. Flirtende adfærd, kys tidligere på aftenen, eller det forhold, at en person er gået med en anden person hjem, kan ikke i sig selv anses som samtykke til et samleje.

...

Det er fortsat en forudsætning for anvendelse af straffelovens § 216, stk. 1, at gerningsmanden har handlet forsætligt. Gerningsmanden skal således have forsæt med hensyn til, at offeret ikke samtykkede i samlejet. Det er ikke tilstrækkeligt for domfældelse, at gerningsmanden burde vide, at samlejet var gennemført uden samtykke.

Det er anklagemyndigheden, som har bevisbyrden for, at en tiltalt har overtrådt en straffebestemmelse med den påkrævede tilregnelser.

Anklagemyndigheden skal derfor i sager om fuldbyrdet voldtægt føre bevis for, at tiltalte har haft samleje med offeret, at offeret ikke havde samtykket, og at tiltalte havde forsæt til, at offeret ikke deltog med samtykke. I tilfælde, hvor der ikke er andre beviser end tiltaltes og offerets forklaringer, og hvor tiltalte og offeret forklarer forskelligt om forløbet, må afgørelsen i første række bero på en bedømmelse af troværdigheden af forklaringerne. Hvis de modstridende forklaringer af retten vurderes at være lige troværdige, må der ske frifindelse. Det kræves i den forbindelse, at beviset skal have en sådan styrke, at der ikke er nogen rimelig tvivl om, at tiltalte er skyldig.

Det foreslåede § 216, stk. 1, viderefører uændret den gældende normalstrafferamme for voldtægt på fængsel indtil 8 år. Straffen kan stige til fængsel indtil 12, jf. stk. 3, hvis voldtægten har haft en særlig farlig karakter eller der i øvrigt foreligger særligt skærpende omstændigheder. Ved fastsættelse af straffen skal der lægges vægt på den særlige krænkelse, der er forbundet med lovovertrædelsen, jf. stk. 4.

I tilfælde omfattet af den hidtil gældende bestemmelse i straffelovens § 216, stk. 1, er det forudsat, at der ved straffastsættelsen tages udgangspunkt i de strafniveauer, som er anført ovenfor under pkt. 2.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

For de forhold, der omfattes af den foreslåede nykriminalisering af samleje med en person, som ikke samtykker, foreslås det, at udgangspunktet for strafudmålingen for et

enkeltstående fuldbyrdet tilfælde af samleje med en person, som ikke samtykker, fremover – i de groveste tilfælde – vil være fængsel fra 2 år og 6 måneder til op mod 3 år.

Det bemærkes, at der som følge af de mange forskelligartede forhold omfattet af straffelovens § 216, stk. 1, er en meget stor variation i straffene for voldtægt, og at der efter omstændighederne vil være grundlag for at udmåle straffe, som ligger væsentligt over de udgangspunkter for strafudmålingen for voldtægt, der lægges op til med lovforslaget. Der vil f.eks. i almindelighed som hidtil være grundlag for at udmåle en skærpet straf, hvis der som led i voldtægten er udøvet betydelig vold, hvis voldtægten er begået over for et barn, hvis voldtægten har strakt sig over længere tid eller er begået af flere gerningsmænd, eller hvis gerningsmanden er trængt ind i et privat hjem og her begår voldtægt. Der vil omvendt i almindelighed være grundlag for at udmåle en lavere straf end de angivne udgangspunkter, hvis der f.eks. er tale om andet seksuelt forhold end samleje (§ 225) eller om forsøg.

Strafudmålingen vil således fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil derfor kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder, jf. hermed de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.”

Den nyaffattelse, der skete af straffelovens § 216, stk. 1, ved lov nr. 2208 af 29. december 2020, byggede på Straffelovrådets betænkning nr. 1574/2020 om en frivillighedsbaseret voldtægtsbestemmelse. I bemærkningerne til flertallets lovudkast til § 216 om voldtægt anføres bl.a. følgende om intimiderende omstændigheder ved omtalen af tilfælde, hvor hverken frivillighed eller ufrivillighed til samlejet er kommet til udtryk (dvs. hvor forurettede er passiv), jf. betænkningen s. 179 f.:

”Hverken frivillighed eller ufrivillighed er kommet til udtryk

...

I det følgende omtales nogle eksempler på tilfælde, hvor frivillighed ikke er kommet til udtryk, og hvor den konkrete situation og sammenhæng har betydning for, om samlejet vil skulle anses for frivilligt eller ufrivilligt.

...

Gennemføres et samleje under omstændigheder, der er egnet til at virke intimiderende, hvilket f.eks. vil kunne være tilfældet, hvis det foregår i en baggård eller på et offentligt toilet, vil det som udgangspunkt påhvile den, der tager initiativ til samlejet, at sikre sig, at den anden part er indforstået. Her er der ikke en formodning for frivillighed. Det samme gælder, hvis der gennemføres samleje med en person, hvor der er flere personer (på den initiativtagende parts side) til stede, herunder hvis andre tilstedeværende uden forudgående aftale optager billeder eller film af samlejet. Den anden parts tavshed eller passivitet vil således her ikke være tilstrækkelig som udtryk for frivillighed. Det skyldes, at risikoen for, at en part kommer i en situation, hvor det er vanskeligt at sige fra, i særlig grad kan være til stede, hvis et samleje foregår under omstændigheder, hvor par-

ten kan være eller blive skræmt. Under disse omstændigheder vil passivitet kunne være udtryk for frygt og ikke for frivillighed. Risikoen for, at sådanne frygttilstande foreligger, forekommer specielt i tilfælde, hvor der ikke tidligere har været en ligeværdig seksuel relation mellem parterne, men risikoen herfor kan også forekomme i situationer, hvor parterne kender hinanden, men hvor f.eks. tilstedeværelsen af en anden/andre – eller hvor omstændighederne pludselig er markant anderledes end i den tidligere kendte relation – kan opfattes som truende/farlig.

Hvis et samleje foregår under omstændigheder, der ikke er egnet til at virke intimiderende, må passivitet hos den ene part og spørgsmålet om frivillighed efter omstændighederne bedømmes på en anden måde. Som eksempel kan nævnes, at to personer efter en bytur går sammen hjem til den ene og frivilligt tager tøjet af og lægger sig i samme seng, hvorefter den ene part indleder samleje, uden at der på noget tidspunkt er foregået noget ubehageligt i relationen mellem parterne. Må optakten til samlejet ud fra en konkret bedømmelse af parternes kommunikation, berøringer mv. karakteriseres som seksuelt betonet, og må begge parter anses for at have deltaget frivilligt heri, må også samlejet som udgangspunkt anses for frivilligt, selv om den part, som ikke er den initiativtagende, har forholdt sig helt passiv under selve samlejet. Den passive part må i en sådan situation give udtryk for, at vedkommende ikke vil deltage i samleje, hvis samlejet skal anses for ufrivilligt. Det forudsættes herved, at den passive part er i en tilstand og situation, der gør dette muligt.”

Om strafudmålingen, hvor forurettede under intimiderende omstændigheder har været passiv, anføres bl.a. følgende i bemærkningerne til flertallets lovudkast, jf. betænkningen s. 184:

”Det forudsættes, at der i de groveste tilfælde, f.eks. hvor forurettede under intimiderende omstændigheder har været passiv, men hvor gerningsmanden alligevel gennemfører samlejet, skal straffes med fængsel i fra ca. 2 år og 6 måneder til op mod 3 år.”

Anbringender

T har til støtte for påstanden om frifindelse anført navnlig, at landsretten har anvendt straffelovens § 216, stk. 1, 1. pkt., forkert, idet de faktiske omstændigheder, som landsretten har lagt til grund, ikke kan føre til, at forholdet kan sidestilles med et samleje uden samtykke begået under intimiderende omstændigheder.

Når forholdet ikke kan sidestilles med et samleje uden samtykke under intimiderende omstændigheder, så påhvilede der ham ikke en særlig forpligtelse til at sikre sig, at F samtykkede i samlejet. Den passivitet, som F udviste, må således bedømmes på en anden måde end den måde, landsretten har bedømt den på. Landsretten har således også i denne henseende anvendt straffelovens § 216, stk. 1, 1. pkt., forkert.

De faktiske omstændigheder, som landsretten har lagt til grund, kan i øvrigt ikke begrunde, at han havde forsæt til at gennemføre samlejet med F uden hendes samtykke.

Hvis Højesteret kommer frem til, at der ikke skal ske frifindelse, bør straffen formildes. Det skyldes, at der ikke er omstændigheder i sagen, som taler for at fravige udgangspunktet for strafniveauet på 1 år og 2 måneders fængsel i de såkaldte passivitetsvoldtægter, jf. herved også Højesterets dom af 7. maj 2025 (UfR 2025.2866).

Det bør ved straffastsættelsen tages i betragtning som en formildende omstændighed, at der gik næsten 3 år, før F anmeldte voldtægten. Straffen bør derfor fastsættes lavere end fængsel i 1 år og 2 måneder og bør i lyset af sagens helt særlige omstændigheder gøres helt eller delvist betinget, eventuelt med vilkår om samfundstjeneste.

Den militære anklagemyndighed har anført navnlig, at det følger af de faktiske omstændigheder, som landsretten har lagt til grund, at T har haft samleje og andet seksuelt forhold med F uden hendes samtykke, og at T var klar over, at hun ikke samtykkede hertil. Landsretten har herved ikke anvendt loven forkert, hverken med hensyn til vurderingen af Ts forsæt til overtrædelse af straffelovens § 216, jf. til dels § 225, eller den materielle anvendelse af bestemmelserne.

De groveste tilfælde af samleje uden samtykke forudsættes efter forarbejderne til § 216, stk. 1, 1. pkt., som udgangspunkt straffet med fængsel fra 2 år og 6 måneder til op mod 3 år. Et eksempel herpå kan være, at et samleje gennemført uden samtykke foregår under ”intimiderende omstændigheder”.

Ts voldtægt af F må anses for at være gennemført under ”intimiderende omstændigheder” eller en situation, som kan sidestilles hermed. I den forbindelse må der lægges vægt på bl.a., at T havde en højere militær rang end F, at der var en betydelig aldersforskel mellem dem, at der var et længere forløb med blufærdighedskrænkende handlinger fra Ts side over for F, og at F har forklaret, at hun ”har en kæmpe-frygt for” ham.

Henset til, at der er tale om en grovere voldtægt, og at T også er dømt for bl.a. flere blufærdighedskrænkelser og et enkelt voldsforhold omfattet af straffelovens § 244, bør han idømmes 3 års fængsel.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstillinger

T er fundet skyldig i at have haft samleje og andet seksuelt forhold end samleje med F uden hendes samtykke, idet han i et hvilerum på Livgardens Kaserne i København kyssede hende i skridtet og derefter gennemførte vaginalt samleje med hende, jf. straffelovens § 216, stk. 1, jf. til dels § 225.

Han er endvidere fundet skyldig i fire overtrædelser af straffelovens § 232 (blufærdighedskrænkelse), én overtrædelse af straffelovens § 244, stk. 1 (vold), seks overtrædelser af den militære straffelovs 18 (grov krænkelse af underordnet) og tre overtrædelser af den militære straffelovs § 27 (grov pligtforsømmelse).

T blev i landsretten idømt fængsel i 1 år og 9 måneder som en samlet straf for alle de nævnte forhold.

Landsretten pålagde T til F at betale 50.000 kr. med procesrente fra den 12. oktober 2024 i tortgodtgørelse for voldtægtsforholdet.

For Højesteret angår sagen i første række, om landsretten har anvendt straffelovens § 216, stk. 1, 1. pkt., forkert, og om landsretten ved vurderingen af, om T er skyldig i overtrædelse af den nævnte bestemmelse, har anvendt forsætsbegrebet forkert. Sagen angår i anden række strafudmålingen. Herudover er der spørgsmål om tortgodtgørelse for voldtægtsforholdet.

Straffelovens § 216, stk. 1, 1. pkt., og forsætsbegrebet

Efter straffelovens § 216, stk. 1, 1. pkt., straffes for voldtægt med fængsel indtil 8 år den, der har samleje med en person, der ikke har samtykket heri.

Højesteret kan ikke efterprøve den konkret foretagne bevisbedømmelse, jf. retsplejelovens § 933, stk. 2, sammenholdt med § 912, stk. 1, nr. 4. Højesteret kan imidlertid tage stilling til, om landsretten har anvendt straffelovens § 216, stk. 1, 1. pkt., og forsætsbegrebet rigtigt.

Landsretten har som resultat af bevisbedømmelsen lagt til grund, at F ikke samtykkede i samleje eller kysset i skridtet, og at T var klar over dette. Landsretten har således fundet det bevist, at han havde direkte forsæt. Landsretten har i den forbindelse lagt vægt på bl.a. Fs alder, den betydelige aldersforskel og forskel i militær rang, der bestod mellem hende og T, samt den omstændighed, at hun forholdt sig helt passivt under hele forløbet.

På den anførte baggrund finder Højesteret, at landsretten ikke har anvendt straffelovens § 216, stk. 1, 1. pkt., eller forsætsbegrebet urigtigt.

Højesteret tager herefter ikke påstanden om frifindelse til følge.

Strafudmålingen

Som nævnt straffes for voldtægt med fængsel indtil 8 år den, der har samleje med en person, der ikke har samtykket heri, jf. straffelovens § 216, stk. 1, 1. pkt. Ved straffastsættelsen skal der lægges vægt på den særlige krænkelse, der er forbundet med lovovertrædelsen, jf. § 216, stk. 4.

Landsretten har fundet T skyldig i uden Fs samtykke at have kysset hende i skridtet og derefter at have haft samleje med hende i et hvilerum på Den Kongelige Livgardes kaserne i København. På gerningstidspunktet var han 39 år og seniorsergent i Livgarden, mens F var 19 år og værnepligtig i Livgarden. T var ikke hendes direkte overordnede. Det hvilerum, som de seksuelle handlinger blev begået i, rådede han over som inspektionshavende.

Landsretten har lagt til grund bl.a., at der på gerningstidspunktet ikke bestod nogen seksuel relation mellem T og F, at de ikke havde talt om eller skrevet sammen om at indlede et seksuelt forhold, at det var på Ts fastholdte initiativ, at hun indfandt sig i hvilerummet, at de indledningsvis havde en almindelig samtale, at han på et tidspunkt kyssede hende på munden, uden at hun gengældte det, at han tog fat i hendes arme og førte hende over til og satte hende ned på sengen, hvorefter han lagde hende ned, at han trak hendes træningsbukser ned til om-

kring anklerne, spredte hendes ben og kyssede hende i skridtet, mens hun lå stille uden at bevæge sig og kiggede op i luften, *at* han tog et kondom på, som han fugtede med sit spyt, *at* han lagde sig ovenpå hende og havde samleje med hende, mens hun var helt passiv, idet hun ”frøs”, og *at* han udnyttede sin overlegenhed i alder og militær rang til at skaffe sig samleje med hende.

Efter landsrettens bevisresultat finder Højesteret, at voldtægten ikke kan sidestilles med de tilfælde, hvor et samleje gennemført uden samtykke foregår under intimiderende omstændigheder, og som ifølge lovens forarbejder forudsættes straffet med fængsel fra 2 år og 6 måneder til op mod 3 år. Voldtægten kan imidlertid heller ikke sidestilles med de mildere tilfælde, f.eks. visse passivitetssituationer, hvor der vil være grundlag for at tage udgangspunkt i et strafniveau på fængsel i 1 år og 2 måneder.

På baggrund af det, der er anført ovenfor om sagens faktiske omstændigheder – herunder navnlig, at voldtægten blev begået af en seniorsergent over for en ganske ung værnepligtig og fandt sted på Den Kongelige Livgardes kaserne – finder Højesteret, at straffen for voldtægtsforholdet og de øvrige forhold skal forhøjes til fængsel i 2 år, jf. herved delvis straffelovens § 89.

Der er ikke grundlag for at gøre straffen betinget, heller ikke med vilkår om samfundstjeneste.

Tortgodtgørelse

Det godtgørelsesniveau på 100.000 kr., som er anført i forarbejderne til erstatningsansvarslovens § 26, stk. 2, finder kun anvendelse på den form for voldtægt, der også før lov nr. 633 af 6. december 2013 var omfattet af straffelovens § 216 (navnlig voldtægt ved vold eller trussel om vold), jf. Højesterets dom af 25. februar 2022 (UfR 2022.1830).

Herefter, og efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, finder Højesteret, at den godtgørelse på 50.000 kr., som landsretten har udmålt for voldtægtsforholdet, er passende.

Konklusion

Højesteret stadfæster landsrettens dom med den ændring, at T straffes med fængsel i 2 år.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes med den ændring, at T straffes med fængsel i 2 år.

T skal betale sagens omkostninger for Højesteret.